

θετ., ἀκαλλιέργητος Ἴων. (Κρήν.): Γράμπατο ἀμπέλι - χωράφι.

γρεμπανότοπος ό, G. Meyer, Neugr. Stud. 2, 24—Λεξ. Βεντ. Λάουνδ. Λεγρ. Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γρεμπανο καὶ τόπος.
Τόπος βραχώδης.

γρεμπενάτος Πελοπν. (Καρδαμ. Ξεχώρ. Πραστ. Σα-
ηδόν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρεμπένι καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-άτος.

Ἐπὶ πετεινοῦ, ό ἔχων μέγα ἄνω κάλλαιον, λειρί
ἐνθ' ἄν.: Κόκορας γρεμπενάτος Ξεχώρ.

γρεμπένι τό, Πελοπν. (Καμίν. Κάμπος Λακων. Λίμ-
περδ.) γρεβένι Πελοπν. (Ἄρν. Γέρμ. Ζελίν. Λεῦκτρ. Καρδαμ.
Μάν. Ξεχώρ. Ξηροκ. Οἴτυλ. Παλαιοχ. Πλάτσ. Σαηδόν.
Τσέρ.) κρεβένι Πελοπν. (Κάμπος Λακων.).

Ἐκ τοῦ Σλαβ. greben' = κάλλαιον.

1) Τὸ ἄνω κάλλαιον τοῦ ἀλέκτορος ἐνθ' ἄν.: Ὁ κοῦρος
ἔχει μεγάλα κρεβένια (κοῦρος=ἀλέκτωρ) Κάμπος Λακων.
Κόκορας μὲ γρεβένι Καρδαμ. Ψευτοκοῦρος ἔναι, ἀφοῦ δὲν
ἔχει γρεβένι, λειρία, σκαλτσούνια τσαὶ χρωματιστὰ φτερά
Ξεχώρ. Ἐσφαξα τὸ γοῦρο μὲ τὸ μεγάλο γρεβένι αὐτόθ.
Κλωσσογεννάει ἡ κόττα, κοκκινίζει τὸ γρεβένι τῆς (κλωσ-
σογεννάει=ἐνῶ εἶναι κλωσσα, συγχρόνως γεννᾷ) Γέρμ.
Γιὰ νὰ γυρίξῃ 'ς τὸ χωράφι ό κόκορας ἀβολυτός, κατακόκ-
κινο τό 'χει τὸ γρεβένι του Ξηροκ. || Φρ. Κατέβασε γρεβέ-
νια (ἐθύμωσε) Ξεχώρ. Τοῦ πέσανε τὰ γρεβένια (ἐταπεινώ-
θη) αὐτόθ. Συνών. καπερόνι, κρέστα, λειρί.
2) Ὁζώδης ἐξοχή κλάδου δένδρου Μάν. Συνών. ἀγγρι-
φώνι, τὸ όπ. βλ..

γρεμπούλι τό, ἐνιαχ. γρεβούλι Ἀντίπαξ. Ἐρεικ.
Κέρκ. Μαθράκ. Ὁθων. Παξ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέμπα ὡς ὑποκορ.

Ὁ μικρὸς ἀναλημματικὸς τοῖχος ἐπὶ ἐπικλινῶν ἐδαφῶν
ἐνθ' ἄν.: Εἶναι τὰ γρεβούλια ἀράδα Παξ. Μ' ἔπιασε καὶ μὲ
τουβάρησε σ' ἓνα πλάι, γιὰ νὰ μὲ γρεμίση δουκάτου 'πὸ τὸ
γρεβούλι τῆς Ξυλοσερμῆς Ὁθων.

γρέντα ἡ, Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Κόνιτσ. Πάργ.) —
Λεξ. Ἡπίτ. γρέδα Κέρκ. (Ἀργυράδ.)

Ἐκ τοῦ Σλαβ. greda=δοκός. Βλ. G. Meyer, Neugr.
Stud. 2, 25 E. Berneker, Slav. Etym. Wörterb. 348 Mik-
losich, Slav. Elem. 63, 543.

1) Ξυλίνη δοκός, τιθεμένη συνήθως εἰς τὸ μέσον τῆς οἰ-
κίας, παραλλήλως πρὸς τὰς στενὰς πλευράς, διὰ νὰ ὑποβα-
στάξῃ τὴν στέγην Ἡπ. (Δρόβιαν. Ζαγόρ. Κόνιτσ. Πάργ.):
Πρῶτα ρίχν' τίς γρέντις, μιτὰ τίς ψαλίδις Κόνιτσ. Συνών.
γρεντιὰ 2, κόδρα, πάτερο. 2) Δοκὸς ἐπὶ τῆς ὁ-
ποίας στηρίζονται αἱ σανίδες τοῦ πατώματος Ἡπ. (Πάργ.)
Συνών. γρεντιὰ 8, πατόξυλο. 3) Ἡ βάσις ἐπὶ τῆς
μηχανῆς τοῦ ἐλαιοπιεστηρίου, ὅπου ἐπαλλήλως τίθενται
πρὸς πίεσιν οἱ πλήρεις ἐλαιοπολτοῦ σάκκοι Κέρκ. (Ἀργυ-
ράδ). Συνών. γρεντιὰ 10.

γρεντάλι τό, ἐνιαχ. γρεντάλ' Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρ-
ναν. Γραν. Φθιώτ. Φωκ.) — Δ. Λουκοπ., Γεωργ. Ρούμελ., 34.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντα καὶ τῆς παραγωγ. καταλ. -άλι.

1) Κορμὸς δένδρου ὑψηλοῦ καὶ εὐθυτενοῦς Στερελλ. (Αἰ-
τωλ. Ἀκαρναν. Γραν.) 2) Μετων., ἄνθρωπος ὑψηλοῦ ἀνα-

στήματος Στερελλ. (Αἰτωλ. Ἀκαρναν. Γραν. Φθιώτ. Φωκ.)
— Δ. Λουκοπ., ἐνθ' ἄν.: Ἐνα γρεντάλ' οὐλόκληρον εἶν' αὐ-
τὸς οὐ ἄνθρουπους Γραν. Εἶνι ἓνα γρεντάλ' ὡς ἰκεῖ ἀπ' ἄν'
ψ' λὸς Αἰτωλ.

γρεντάλωνο τό, ἐνιαχ. γρεδάλωνο Κέρκ. (Ἀργυράδ.
Κάβ. Σπαρτερ. κ.ά.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γρέντα καὶ ἁλώνι.

Ἡ κατὰ τὴν περιφέρειαν τῆς βάσεως τῆς μηχανῆς τοῦ
ἐλαιοπιεστηρίου αὐλαξ, διὰ τῆς ὁποίας ρέει τὸ ἐκ τῆς ἐκ-
θλίψεως τοῦ ἐλαιοπολτοῦ ἔλαιον ἐνθ' ἄν.

γρεντζελιά ἡ, Ἡπ. (Πωγών. Σχωρ. κ.ά.) γρεντζιλιά
Ἡπ. (Ἑλληνικ. Πηγὰδ. Χουλιάρᾶδ.) Θράκ. (Αἰν. Μάλγαρ.)
Στερελλ. (Σπάρτ.) γρεντζουλιὰ Ἡπ. (Κοκκιν. Μαργαρίτ.
Τσαμαντ. κ.ά.) γρεντζ'λιὰ Ἡπ. (Πράμαντ.) Θεσσ. (Μυρό-
φυλλ.) γρετζελιά Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 233 γρετζ'λιὰ
Στερελλ. (Γραν.) γρετζελιά Χελδρ. — Μηλιαρ., Δημ. ὄνομ.
φυτ., 31 Π. Γενναδ., Λεξικ. Φυτολογ., 630 — Λεξ. Βλαστ.
463

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντζελο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιὰ.

1) Τὸ φυτὸν Ἀμπελος οἰνοφόρος ἡ ἀγρία (Vitis vinifera
silvestris) τῆς οἰκογ. τῶν Ἀμπελιδῶν (Ampelidaceae)
Ἡπ. (Ἑλληνικ. Κοκκιν. Μαργαρίτ. Πηγὰδ. Πράμαντ. Πω-
γών. Τσαμαντ. Σχωρ. Χουλιάρᾶδ.) Θεσσ. (Μυρόφυλλ.)
Θράκ. (Αἰν. Μάλγαρ.) Στερελλ. (Σπάρτ.) Συνών. ἀγγρι-
άμπελο 1, ἀγγριόκλημα 2, ἀγγριοσταφυ-
λιὰ 2, γρέντζελο 2. 2) Τὸ φυτὸν Λωτὸς ὁ ἐδώδιμος
(Lotus edulis) τῆς οἰκογ. τῶν Ψυχανθῶν (Papilionaceae)
Χελδρ. — Μηλιαρ., ἐνθ' ἄν. Π. Γενναδ., ἐνθ' ἄν. — Λεξ.
Βλαστ. ἐνθ' ἄν.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τοὺς τύπ. Γρεντζιλιά Ἡπ. (Ἑλ-
ληνικ. Πηγὰδ. Χουλιάρ.) Γρεντζιλιάδης Στερελλ. (Ἀχυρ.)
Γκρεντζουλιὰ Ἡπ. (Φιλιᾶτ.)

γρεντζελιάζω ἐνιαχ. γρεντζελιάζου Στερελλ. (Αἰτωλ.
Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντζελο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ιὰζω.

Γίνομαι ὁμοιος πρὸς γρέντζελο (τὸ όπ. βλ.), ζα-
ρώνω, ρικνοῦμαι ἐνθ' ἄν.: Ἦταν καλὰ τὰ σταφύλια φέ-
του, ἀλλὰ γρεντζέλιασαν Στερελλ. (Αἰτωλ.)

γρεντζελιάρικος ἐπίθ. ἐνιαχ. γρεντζελιάρ'κους Ἡπ.
(Ζαγόρ. Κουκούλ.)

Ἐκ τοῦ ἀμαρτ. ἐπίθ. γρεντζελιάρης.

Ὁ ρακένδυτος ἐνθ' ἄν.: Ἀμα τοὺν εἶδα ἔτσ' γρεντζελιάρ'-
κουν, κόντιμι νὰ μὴν τοὺν γνουρίσου Ἡπ. (Κουκούλ.)

γρεντζέλιασμα τό, ἐνιαχ. γρεντζέλιασμα Στερελλ.
(Αἰτωλ. Ἀκαρναν.)

Ἐκ τοῦ ρ. γρεντζελιάζω.

Τὸ ζάρωμα, ἡ ρίκνωσις ἐνθ' ἄν.

γρεντζελίδα ἡ, Ἡπ. (Χιμάρ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γρέντζελο καὶ τῆς παραγωγ. καταλ.
-ίδα.

Σταφυλὴ μὲ ἀραιὰς ρῶγας.

γρέντζελο τό, Ἡπ. (Κασταν. Σχωρ.) γρέντζιλου Ἡπ.
(Ἄρτ. Δωδών. Ἑλληνικ. Ἰωάνν. Κουκούλ. Πλατανοῦς.

